

In topsport gaat het niet om kleur maar om kwaliteit. Konden we dat ook maar zeggen over onze woke universiteiten

Posted on 11 oktober 2025 by Arnout Jaspers

Bij de interland Malta-Nederland, afgelopen donderdag, stond er op het eind van de wedstrijd – afgezien van doelman Bart Verbruggen, die niets te doen had – bij Oranje geen enkele volbloed blanke meer op het veld. Reijnders is half Indonesisch, en alle overige spelers hadden Surinaamse, en van origine Afrikaanse roots.

Ik wed dat bij u, lezer, onbehagen opkwam bij de frase ‘volbloed blanke’. Gaat deze column uitlopen op racistisch geklaag dat het Nederlands elftal niet blank genoeg is? Integendeel, dit is een lofzang op de diversiteit van onze samenleving. De oververtegenwoordiging van deze etnische minderheid in het Nederlandse topvoetbal is al zo vanzelfsprekend dat geen normaal mens daar een probleem mee heeft, sterker nog, het valt bijna niemand meer op.

Dat is echte doorwerking van ons slavernijverleden: zonder de transatlantische slavenhandel waren de voorouders van deze bovenmatig getalenteerde voetballers nooit in Suriname terecht gekomen, en dus ook niet in Nederland. Dan hadden we nu een geheel blank, en veel zwakker Nederlands elftal gehad. Overigens, als de woke 'Weg met Ons!'-ideologie hier, net als in Californië, de overhand krijgt, mogen al deze multimiljonairs straks aanspraak maken op herstelbetalingen voor de doorwerking in hun levens van de slavernij van minstens 160 jaar geleden.

Kleurenblind selecteren

Het Nederlands elftal en het hele topvoetbal in Europa is een eclatante weerlegging van het woke dogma dat het Westen 'systemisch' racistisch is en dat ons staatsbestel en al onze instituties nog 'gedekoloniseerd' moeten worden. De UvA heeft een daar een hele onderzoekscluster voor ingericht: de *Decolonial Futures Research Priority Area*.

Daar werken vast allemaal echte intellectuelen die voetbal haten, dus die zien niet hoe in deze miljardenbusiness door coaches kleurenblind wordt geselecteerd op maar één ding: voetbalkwaliteit. Met als gevolg dat in menig topelftal de blanken in de minderheid zijn, terwijl niemand daar moeilijk over doet. Topvoetballers van elke kleur verdienen dezelfde topsalarissen en genieten dezelfde roem en privileges. En ondertussen modderen die universiteiten maar door met hun truttige inclusiviteitsbeleid en contraproductieve positieve discriminatie voor vermeend achtergestelde groepen.

Blijkbaar heeft in de sport niemand moeite met oververtegenwoordiging van 'mensen van kleur', omdat die gebaseerd is op echte kwaliteit. Ook woke intellectuelen zullen daar niets op tegen hebben, maar die heb ik nog nooit gehoord over de topsport als voorbeeldig inclusief en divers.

Het wordt al ongemakkelijker voor 'woke' als je vraagt *waarom* zwarte spelers zo oververtegenwoordigd zijn in menige topsport. Het is namelijk ook een woke dogma dat er geen verschillen tussen rassen bestaan, wat heet: er bestaan helemaal geen menselijke rassen! Het onmiskenbare feit dat mensen veelal met één oogopslag in te delen zijn naar etnische herkomst mag alleen maar *skin deep* zijn, dat mag niets te maken hebben met erfelijke verschillen in eigenschappen of talenten.

Het woke verhaal over al die grotendeels zwarte voetbalelftallen en Olympische

atletiekfinales is dan ook dat die topsporters daar staan door racistische achterstelling: omdat ze in de reguliere maatschappij nauwelijks kansen krijgen, zijn ze gedwongen om uit te wijken naar de sport. Je moet wel een intellectueel zijn met een aanstelling in de *Decolonial Futures Research Priority Area* om zoiets te geloven.

Palestijnse Nobelprijs

Ligt de constatering dat het ene ras atletisch een erfelijk voordeel heeft op het andere al 'gevoelig', helemaal taboe is natuurlijk de gedachte dat er ook mentale groepsverschillen bestaan. Dat brengt ons bij nog een opmerkelijk nieuwsfeit van afgelopen week: voor het eerst heeft een Palestijn een Nobelprijs gewonnen (althans: Yasser Arafat heeft eerder de Nobelprijs voor de Vrede gewonnen, maar als je de lijst van winnaars bekijkt, concludeer je dat die prijs allang afgeschaft had moeten zijn). Omar Yaghi, in 1965 in Amman geboren als kind van Palestijnse ouders die in 1948 Israël waren ontvlucht, kreeg samen met twee anderen de Nobelprijs voor scheikunde.

Yaghi is ongetwijfeld een excellente onderzoeker met een imposante carrière, maar dat hij juist nu in de prijzen valt bij het Nobelcomité kan geen toeval zijn. Zo'n bekroning is altijd ook een uitkomst van allerlei gedoe in achterkamertjes waardoor een genomineerde uiteindelijk aan de beurt komt, vaak pas decennia na zijn of haar baanbrekende onderzoek. Ook Yaghi deed zijn bekroonde werk aan *metal-organic frameworks* meer dan twintig jaar geleden. Die Nobelprijs wordt nu door sommigen gevierd als een triomf van het superieure Palestijnse volk, hoewel Yaghi zijn hele werkende leven in de VS heeft doorgebracht.

Feit is, dat er enorme verschillen bestaan in vertegenwoordiging van de diverse etniciteiten bij de verdeling van de Nobelprijzen. Joden vormen slechts 0,2 procent van de wereldbevolking, maar hebben bijna een kwart van de Nobelprijzen gewonnen. Het Arabische deel van de wereldbevolking – 6 procent – heeft daarentegen slechts drie Nobelprijswinnaars opgeleverd, en dat is inclusief Yaghi (ik reken de Arabische winnaars van de Vredesprijs niet mee, zie boven).

Uiteraard hoort daar een verhaal bij over de verschillende ontwikkelingsstadia van landen, maar moeten we echt geloven dat dit het hele verschil verklaart? Of zullen we maar weer zeggen dat dit allemaal racisme is?

Hysterische opwindning

In 2014 schreef een gerenommeerde wetenschapsjournalist, Nicholas Wade, een boek over menselijke evolutie en genetische verschillen tussen groepen, onder de titel *A troublesome inheritance*. Daarin bespreekt hij ook de spectaculaire oververtegenwoordiging van Joden in de top van de wetenschap en hun buitengewone succes in de maatschappij door de eeuwen heen, ondanks wijdverbreide discriminatie. Daarbij verwijst hij onder meer naar onderzoek waaruit blijkt dat Joden gemiddeld een 10 tot 15 punten hoger IQ hebben dan andere bevolkingsgroepen.

De publicatie van het boek veroorzaakte hysterische opwindning aan Amerikaanse universiteiten. Academici ondertekenden petitie's en stonden in de rij om Wade te verketteren en als blanke supremacist weg te zetten. Het wetenschappelijke establishment sprak in hoofdredactionele commentaren en ingezonden brieven zijn afschuw uit over Wade's verwerpelijke opvattingen. Lezers werden gewaarschuwd om dit gevaarlijke boek vooral niet te lezen.

Dus ook tien jaar geleden was de woke cancelcultuur op Amerikaanse universiteiten al springlevend, en het is sindsdien alleen maar erger geworden. Het effect van zo'n cancelcampagne is veel breder dan op dat ene boek van die ene wetenschapsjournalist: voortaan weet een hele generatie studenten en onderzoekers wat wel en niet bespreekbaar is aan een universiteit, en daar kan je je maar beter aan houden, anders kun je een diploma of een academische carrière wel vergeten.

Wynia's Week brengt broodnodige, onafhankelijke berichtgeving: drie keer per week, **156 keer per jaar**, met artikelen en columns, video's en podcasts. Onze donateurs maken dat mogelijk. [**Doet u mee?**](#) Hartelijk dank!